

Happy (h)Art Halle

De verhalen achter de kunstwerken...
maar vooral achter de kunstenaars van Open Armen

Zeer veel dank aan alle deelnemers en vrijwilligers!

Meer weten over Open Armen?

Neem contact met ons op via:

Open Armen: 02 358 13 62 - dante.bardiau@samenlevingsopbouw.be

Samenlevingsopbouw Riso Vlaams-Brabant: 016 44 15 90 - riso.vlaamsbrabant@samenlevingsopbouw.be

Colofon

Juni 2021

Publicatie van Open Armen vzw, project van Samenlevingsopbouw Riso Vlaams-Brabant

Happy (h)Art project

De epidemie heeft zich een tijd lang laten voelen. Het zoveelste stijgende besmettingscijfer, de nieuwe maatregelen, het bleef maar duren. En het begon te wegen op het gemoed. Velen ervoeren wat het betekent om geïsoleerd te zijn. Voor degenen die in armoede leven, is dit vaak dagelijkse kost.

Open Armen, de Vereniging waar Armen het Woord nemen in Halle, pikte deze signalen op en organiseerde een kunstzoektocht met als titel 'Happy (h)Art'.

Op 15 locaties in het centrum van Halle kon iedereen de kunstwerken bewonderen van de leden van Open Armen en van sympathisanten. En daarmee leerde je tegelijk de kunstenaars achter de werken kennen. Hun verhalen, hun problemen, hun zoektocht naar geluk... Wegens succes werd de kunstzoektocht verlengd.

Het werd tijd dat we de 'Corona Blues' van ons af konden schudden door creatieve impulsen. Kladderen en spetteren, verven of tekenen, zentangles en dotting, alles kan! Als men zich maar creatief kan uitleven én zich (weer) verbonden voelt met anderen."

De vereniging van Open Armen zorgde voor de omkadering, de deelnemers voor de persoonlijke invulling. Naast een creatieve ontlading is 'verbondenheid' het andere sleutelwoord waar het in dit project om draait.

Elke deelnemer vertelt via zijn/haar canvas een persoonlijk verhaal rond armoede, eenzaamheid, maar ook over verbondenheid in tijden van de lockdown. Het Master Canvas, waarvan kunstenaar Laurie Van Elsacker de omkadering heeft gecreëerd, gaat dan weer over vriendschap en samenhang.

Dante Bardiau
Opbouwwerker Open Armen
Samenlevingsopbouw Riso Vlaams-Brabant

Betty D.

Betty D.

- 76 jaar
- woont in Sint-Genesius-Rode
- heeft 2 kinderen, 4 kleinkinderen en 5 achterkleinkinderen

Met mijn pensioen kom ik eens een maand net wel en dan weer een maand net niet toe. Deze maand ben ik bijvoorbeeld ben ik net niet toegekomen...

De momenten waarop ik eens naar buiten wil komen en dat niet kan, zijn voor mij de momenten waarop ik me soms eenzaam voel. Je zit alle dagen thuis, je kan niemand zien. Ik zie ook niet veel mensen meer van de vrijwilligersgroep van Open Armen, want je mag niet met meer dan vier mensen samenkomen. De organisaties waar ik normaal naartoe ga om eens onder de mensen te komen, zoals de Pasha en OKRA, zijn gesloten. Op deze plekken kom ik al mijn contacten tegen. Alle organisaties waar ik naartoe ga in mijn vrije tijd, zijn gesloten. Ik zie dus echt niemand meer.

De eenzaamheid probeer ik te verdrijven door te slapen...

Nu beginnen de contacten wel wat meer terug te komen. Mede door dit project kon ik weer eens andere mensen van onze vereniging zien.

Ik heb ook nog mijn familie, maar dat is niet hetzelfde. Gelukkig heb ik nog mijn achterkleinkinderen. Als zij op bezoek komen, voel ik me echt weer verbonden met iemand. Ik zie ze namelijk niet altijd. Dus als ik ze zie, geniet ik er des te meer van. Soms koop ik hen een kleurboek om met hen te kleuren en bezig te zijn.

Cindy D.

Cindy D.

- 46 jaar
- woont in Sint-Genesius-Rode
- werkt in het lokaal dienstencentrum De Boomgaard

Persoonlijk ben ik zelf niet in contact gekomen met armoede. Ik heb een klein inkomen en heb een leefloon van 125 euro per week. Reizen zoals degenen die in luxe kunnen leven, zal ik dus niet doen. 125 euro per week is niet veel, maar genoeg om van te leven.

Soms heb ik wel eens het gevoel eenzaam te zijn. Zeker nu ik niet kan gaan werken vanwege de epidemie. Ik ben bijna een jaar thuis omdat ik een diabetespatiënt ben en dus tot de risicogroep behoort.

Ik mis mijn bazin en de contacten met de mensen die ik zag op de werkvloer. Net als de babbeltjes die ik eens kan slaan. Thuis heb ik mijn vader, broer, moeder en vader, maar dit is niet hetzelfde. Je kan je hart niet eens luchten wanneer dit nodig is. Dit begint toch wel zwaar te wegen.

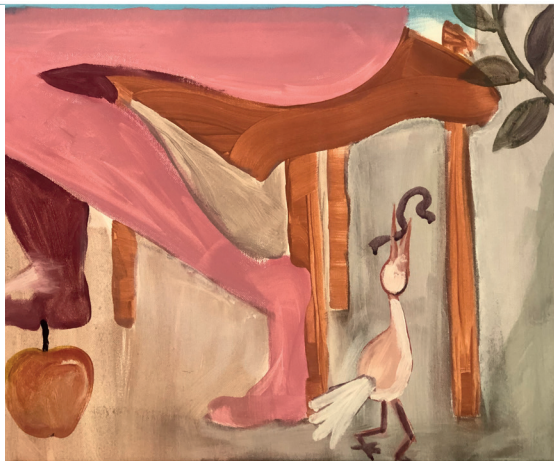
Om een beetje te ventileren, ga ik veel wandelen. Dat geeft me een relax gevoel. Je bent buiten in de frisse lucht, je ziet andere mensen. Soms eens een hond of kat die achter je aan zit. Kortom, er is weer wat variatie. Het liefst zou ik terug willen gaan werken. Ik mis mijn bezigheid. De creatieve vormingen van dit project waren daarvoor wel een goede remedie en boden de nodige afwisseling.

Wanneer ik me het meest verbonden voel met anderen? Wel, dat zijn de momenten wanneer ik bij mijn familie ben. Ik heb dan ook een goede band met hen. Daarnaast zijn de momenten met mijn buddy ook altijd momenten waarop ik me het meest verbonden voel met anderen. Wanneer ik met hem chat en hij ziet dat ik weer last heb van mijn diabetes dan komt hij af en maken we eens een wandelingetje of hij stimuleert me om iets te gaan doen, om eens “uit mijn kot te komen”.

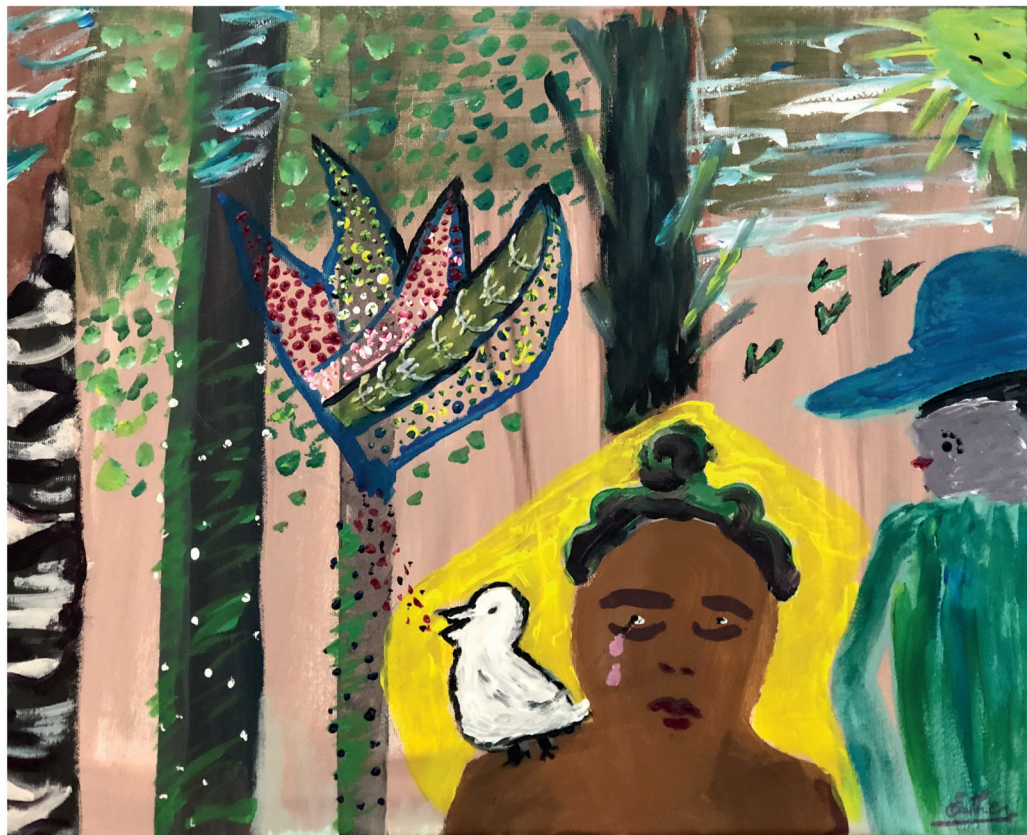

anoniem

Ester

Ester

- 71 jaar
- gepensioneerd arbeidster

Armoede is niet alleen een gebrek aan geld en welzijn.

Zowel financiële als geestelijke armoede sluit ons uit, remt ons in elke persoonlijke ontwikkeling.

Een vrouw in haar schelp, een traan in haar ogen, een opgekropte kwaadheid voor de ongelijkheid in de wereld,
over overvloed van enkelen, het tekort van velen.

Een vogeltje op haar schouder doorprijkt de schelp, zingt een lied van solidariteit en laat de treurnis ontsnappen.

Er is hoop en solidariteit.
Samen kunnen we het!

Hugo L.

Hugo L.

- 56 jaar
- woont in Halle

Ik heb met dit project meegedaan om me eens uit te leven op het canvas.

Met de speelkaarten op het doek wil ik de mensen doen beseffen dat het echte leven een kaartspel is. Je kan winnen, maar je kan ook verliezen!

De 9 notendoppen zijn in feite de 9 levens die we meemaken. Ikzelf ben al aan mijn 5de of 6de leven toe. Ik hoop toch nog tot aan mijn 9de leven te geraken. Maar niemand weet van zichzelf of dit lukt of niet. Neem daarom elke dag als een zege!

Het hele project ging ook rond eenzaamheid én saamenhorigheid. De winter is altijd de moeilijkste periode voor mij, maar toch kijk ik steeds uit naar morgen. Het zal wel beteren dan... . Ik merk wel dat er steeds nieuwe mensen in mijn leven komen, soms heel onverwachts.

Graag wil ik nog even afsluiten met de woorden van Willy Sommers:

“Laat de zon in je hart... ;)”

Jan J.

Jan J.

- **Hallenaar sinds 2010**

Via CGG De Poort ben ik in contact gekomen met dit project. Ik ben zelf graag creatief bezig. Liefst teken ik portretten van mensen. Ik zoek mijn inspiratie in de realiteit van de dag. Wanneer ik mensen portretteer, probeer ik ze zo reëel mogelijk af te beelden.

Voor mij is tekenen een manier om met mensen in contact te komen. Ik heb namelijk autisme en daardoor is het soms moeilijk om de stap te zetten om met anderen contact te maken. Het tekenen helpt me hierbij. Tijdens deze momenten komen er wel eens langdurige contacten uit voort, maar meestal blijft het vluchtig.

De reden waarom ik heb deelgenomen aan dit project is vooral omdat ik mijn horizons wou verbreden en het isolement wou verbreken. Ik wou weer eens de gezelligheid opzoeken door aan een groepsvorming mee te doen. Iedereen is aan zijn eigen canvas bezig en ook al zeg je niet veel, je hebt wel het gevoel dat je verbonden bent met mekaar.

Er zijn momenten dat ik me eenzaam voel. Vooral wanneer ik denk aan de momenten waarop ik met mijn intussen overleden buurman interessante gesprekken had. Ik probeer opnieuw mijn wereld open te trekken en daar helpt het tekenen bij. Zo ben ik eens naar de opera gegaan en heb ik mensen getekend die musiceren. Je moet dan wel contact maken met anderen. Het is niet altijd even makkelijk om dit te doen, want vaak vormen mensen clickjes en is het moeilijk om er je plaats te vinden. Je blijft het gevoel hebben een buitenstaander te zijn.

Verbondenheid vind ik altijd wel een beetje bij mensen die met dezelfde dingen bezig zijn. Bijvoorbeeld samen werken aan een schilderij of samen werken aan 1 groot canvas, zoals in dit project het geval is. Het creëert een soort van stille verbondenheid.

Marie-Paul

Marie-Paul

- 67 jaar
- gepensioneerde syndicaal afgevaardigde geweest in een ziekenhuis
- alleenstaande moeder met twee kinderen

Verdoken armoede ben ik vaak tegengekomen op de werkvloer. Vele verpleegkundigen kunnen geen voltijdse job uitoefenen door de grote flexibiliteit. Verzorgend en onderhoudspersoneel krijgt minder en minder een full-time job aangeboden. Veel vrouwen schommelen door ziekte of scheiding zo op de armoedegrens.

Tijdens de coronapandemie viel het me op dat steeds meer mensen geconfronteerd worden met deze armoedegrens. Degenen die voordien nog net konden rondkomen, vallen nu in armoede.

In Open Armen maken we dit probleem bespreekbaar en proberen we de spreekbuis te zijn van hen die dagelijks met armoede geconfronteerd worden.

Onze maatschappij wordt door sommigen voorgesteld als individualistisch, maar niets is minder waar. We missen een knuffel, we missen een goed gesprek, onze jeugd heeft het moeilijk en vele mensen leven in eenzaamheid. Maar er is ook een grote solidariteit onder de mensen ontstaan. We hebben geleerd dat verpleegsters, vuilnismannen, postbodes, de gewone werkmens en de landbouwer ook tot onze maatschappij behoren.

Nathalie

Nathalie

- 37 jaar oud
- woont in Halle, samen met haar man, een zoon van 9 en een dochter van 11

We leven niet in armoede. Na een moeilijke periode hadden we wat schulden opgebouwd waardoor we tijdens de jaren die daarop volgden, bewuster met onze uitgaven om moesten gaan. In het begin was het moeilijk om hiermee om te gaan en zo te kunnen leven. Nu lukt het ons goed om toch nog leuke dingen te kunnen kopen en doen.

Toen ik de vraag kreeg om mee te doen aan dit project, wilde ik de uitdaging graag aangaan. Ik hou namelijk wel van uitdagingen en ben ook graag creatief bezig. Ik vind het fijn om samen met mijn kinderen knutselwerkjes te maken. Terwijl ik bezig was aan mijn canvas kreeg ik ook hulp van mijn man. Ook hij vond het leuk een stukje mee in te kleuren.

Bij de eerste lockdown vond ik het lastig niet meer te kunnen gaan werken. Lang en veel moeten binnen zitten, was voor ons niet zo leuk. Als gezin houden we ervan om regelmatig een uitstapje te doen en dit viel nu allemaal weg. Ik had niet zoveel last van eenzaamheid, omdat ik wel kon genieten van tijd samen met mijn gezin door te brengen. Anderzijds was het bij momenten ook wel belastend om zoveel samen te zijn, dat bracht wel eens frustraties met zich mee.

Ons gezin wordt begeleid door een dagcentrum waar normaal gezien jaarlijks een groot kerstfeest wordt georganiseerd. Dit jaar kon dat omwille van corona jammer genoeg niet doorgaan. De begeleiders verrasten ons echter met een uitgebreid aperitiefpakket en organiseerden een online videomoment waarop we toch het gevoel kregen samen te kunnen vieren met hen en de andere gezinnen.

Peggy

Peggy

- 41 jaar oud
- woont in Halle, samen met twee dochters van 10 en 15 jaar
- groeide op in Buizingen

Er is een lastige periode geweest in mijn leven waarin ik het ook moeilijk had om financieel rond te komen. Dat had te maken met persoonlijke problemen. Daarnaast heeft mijn dochter op dit moment gezondheidsproblemen waar ook een stevig prijskaartje aan vasthangt. Haar doktersafspraken en haar behandelingen kosten veel geld. Daarom blijft het voor mij belangrijk om doordacht om te gaan met geld.

Door corona zitten we sinds vorig jaar vaak samen binnen in ons appartement. Ik wilde dus graag meedoen aan het project om mezelf en mijn gezin een leuke bezigheid te geven. Zelf ben ik graag creatief bezig. Ik hou van haken en diamond painting. Terwijl ik die dingen doe, kom ik tot rust. Het helpt mij om te gaan met de zorgen waar ik soms over pieker.

Tijdens corona voel ik me eenzaam. We zien weinig andere mensen. Het contact is niet meer zoals voorheen. Ik ben zelf eerder sociaal ingesteld en ben actief in het verenigingsleven. Dat is de voorbije maanden allemaal weggefallen en daar heb ik het nog steeds moeilijk mee.

Ik heb nog geen manier gevonden om dat gevoel van eenzaamheid echt te laten kantelen. Het creatief bezig zijn helpt wel, maar dat is maar voor eventjes. Ook telefoontjes met mensen die ik mis, helpen op korte termijn. Toch blijft het gevoel van eenzaamheid mij soms echt overvallen.

Mijn deelname aan het kunstproject van Open Armen heeft ervoor gezorgd dat ik mij ondertussen wel verbonden heb gevoeld met een kennis die ook deelnam. We hielden elkaar op de hoogte en wisselden vragen en ervaringen uit. Samen aan iets werken, helpt om mij minder eenzaam te voelen.

Sara

Sara

- 47 jaar oud
- creatief van aard en houdt zich graag bezig met toneel & tekenen
- is 10 jaar vrijwilliger bij Open Armen en weet daardoor wat armoede is

Zelf heb ik een tijdje alleen gewoond. Toen heb ik ondervonden dat het niet evident is om rond te komen. Het was toen soms moeilijk om de elektriciteit en telefoonrekening te betalen.

Dit project sprak me vooral aan omdat ikzelf heel creatief ben. Ik vind het leuk om mijn gedachten te uiten op canvas. Daarnaast wou ik ook wat meer sociale contacten leggen en mensen leren kennen.

De afgelopen periode waren er wel een paar momenten dat ik me eenzaam voelde. Ik ga namelijk nog naar andere organisaties buiten Open Armen waar ik andere contacten heb. Veel van deze organisaties zijn gesloten en dus kan ik geen babbeltjes meer met hen doen. Ik ga ook graag naar Stand Up comedy kijken in cafés en doe er graag eens een babbeltje, maar ook dit kan nu niet meer.

De eenzaamheid in het algemeen probeer ik tegen te gaan door bezig te zijn. Ik luister dan wat muziek en doe wat klusjes in huis en uiteraard projecten zoals deze. Dit heeft me echt deugd gedaan. Ik kon me creatief uitleven en ik had een doel waar ik aan kon werken.

De momenten waar ik me het meest verbonden voel met anderen, zijn die wanneer ik andere mensen kan ontmoeten of activiteiten met hen kan doen.

Tatiana

Tatiana

- 15 jaar oud
- woont in Halle samen met haar mama en haar jongere zus

In ons gezin hebben we een lastige periode gekend waarin we niet veel geld hadden. Ik was toen ongeveer acht jaar oud en merkte de ruzies tussen mijn ouders wel op. Ik kon uit die ruzies ook opmaken dat geld een probleem was in ons gezin.

Ik heb gezondheidsproblemen waardoor ik al sinds februari vorig jaar niet meer naar school kan. Toen kwam de lockdown en waren er nog minder kansen voor mij om eens naar buiten te gaan of contact te hebben met andere mensen. Ik wilde meedoen aan het project om zo een leuke bezigheid te hebben en om de verveling tegen te gaan.

Ik voel me op dit moment best eenzaam omdat ik mijn vrienden niet kan zien. De school probeert Bednet te installeren waardoor ik via een computer met camera toch virtueel aanwezig zou kunnen zijn in de klas. Zo kan ik me toch nog met mijn klasgenoten verbonden voelen en hebben we een beetje contact. Dit helpt wel, maar neemt mijn gevoel van eenzaamheid niet volledig weg. Ik zou mijn vrienden natuurlijk liever in het echt zien, maar Bednet is voor nu al een fijne oplossing.

Met een goede vriend heb ik een paar keer gevideobeld. Zo kon ik met hem praten en hem ondertussen toch ook even op beeld zien. We spraken af dat hij na corona eens in het echt op bezoek kan komen. Daar kijk ik wel naar uit want het is al lang geleden dat ik hem nog gezien heb.

Frank S.

Frank S.

- Woont in Halle sinds 2009

Zelf weet ik niet persoonlijk hoe het leven in armoede is, maar ik zet er me wel voor in. Als vrijwilliger wil ik de mensen helpen die het financieel moeilijk hebben, inclusief de mensen die op straat wonen om hen te voorzien van voedsel of kledij.

Dit project lag me nauw aan het hart omdat ik zelf heel creatief ben en nood heb aan creativiteit om mezelf niet te verliezen in 'zwarte' gedachten en pessimisme. Het houdt me bezig en laat me ontspannen.

Ik wou meedoen aan dit project omdat ik de Hallenaren en mensen uit de omstreken eens uit hun kot wou halen. Rekening houdend met de corona maatregelen natuurlijk. Sociaal contact is heel belangrijk, ook al is het van op afstand. Op deze manier 'zien' we toch de mensen eens en voelen we ons niet alleen.

De momenten waarop ikzelf het meeste eenzaamheid ervoer, waren de momenten dat ik geen fysieke contacten kon hebben.

Gelukkig is er internet en kunnen we van thuis uit toch nog met elkaar communiceren, maar elkaar zien maakt het toch veel aangenamer. Het laat je ook wel stilstaan bij mensen die niet over internet beschikken omdat ze zich dit niet kunnen veroorloven...

Tenslotte heeft iedereen toch nood aan een babbel, vriendschap, liefde, aandacht en gezelligheid.

Ik hoop dit jaar dan ook wat meer verbondenheid en minder egoïsme te beleven.

Velen ervaren tijdens de pandemie wat het betekent om geïsoleerd te zijn. Voor degenen die in armoede leven, is dit vaak dagelijkse kost.

Sociale uitsluiting is de deur die men steeds in het gezicht krijgt. Om deze deur wat meer open te zetten, gaven we de deelnemers de kans om via creatieve vormen een individueel canvas te creëren dat onderdeel is van een groter geheel, een groot Master Canvas bestaande uit 15 individuele werken.

Open Armen

is een project van:

SAMENLEVINGSOPBOUW
Riso Vlaams-Brabant